

Socialministeren (Steinke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet, det radikale Venstre og Venstre for deres Udtalelser med Hensyn til dette Lovforslag og for deres Tilslutning til det. Jeg beklager, at den ærede Ordfører for Retsforbundet i Dag vare mere forbeholden. Jeg skal om lidt gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører, men jeg tør staar i og for sig ikke, at han ud fra de Synspunkter, der i al Almindelighed leder Retsforbundet, for saa vidt ikke var mere betænkelig ved Forslaget om offentlig Forsorg, end han egentlig var ved Forslaget om Folkeforsikring.

Til den ærede Ordfører for Udvalget (Holger Larsen), som i Dag var Ordfører for Socialdemokratiet, skal jeg sige, at han gav jo en saa udførlig Redegørelse baade for Sygekassemedlemmernes, Invalidernes og de aldersrentenydendes Stilling efter dette Lovforslag, at denne Redegørelse i Forbindelse med den efterfølgende Diskussion kan fri mig for at gøre mere end forholdsvis faa Bemærkninger. Navnlige glædede det mig, at den ærede Ordfører fremhævede Prisreguleringen og Indberetningspligten. Prisreguleringen maa i Øjeblikket, hvor man befinder sig nede paa et meget lavt Prisniveau, føles som en Byrde for mange af de understøttede; men den indeholder jo i en Verden, hvor man maa regne med, at det i hvert Fald neppe kan holde paa det nuværende Grundlag, medmindre der opnaas en vis Prisstigning overalt, ogsaa en Betyngelse netop for de allerdaarligst stillede gennem Prisregulering, og det er ogsaa oprindelig Hovedgrunden til, at jeg er gaaet med til den. Jeg anerkender det berettigede i, at Venstre og de Konservative sagde: du kan ikke vente at faa de samme Takster i en Krisetid under Lavkonjunkturer, som under en Højkonjunktur — som i 1929. Jeg sagde, nej, det anerkender jeg; der er ingen Vej frem i Øjeblikket; men maa jeg saa faa en Prisregulering, som lægger det Forhold fast i Fremtiden, hvad enten det gaar den ene eller den anden Vej. Det har sin Betydning, ikke mindst for de daarligst stillede i vort Land.

Jeg har ogsaa tidligere haft Lejlighed til at fremhæve, hvad den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i Dag gjorde opmærksom paa, Betydningen af Indberetnings-

pligten. Man betragter denne Indberetningspligt uden nogen større Interesse, undtagen i de særlig sagkyndiges Kredse — jeg tænker her paa Indberetningerne om vanføre, aandsvage, epileptiske Børn o. s. v. Det er i Virkeligheden Indberetninger af stor samfundsmæssig Betydning.

Jeg kunde have Lyst til at sige her, at der vil ikke gaa lang Tid, inden denne Indberetningspligt vil følges af videregaaende Foranstaltninger, som jeg dog ikke i Dag skal komme nærmere ind paa, gaaende ud paa ogsaa at bringe større Orden i det Lovomraade, som jeg i sin Tid havde den Ære at begynde med ved Interneringsloven, og som naturligt fortsættes gennem Sterilisering o. lign. for at undgaa, at der vokser en til Dels uheldig Slægt op, belastet med meget svære arvelige Mangler.

Indberetningerne her er Indledning til en Lovgivning i den Retning, hvis Omfang og Omraade jeg naturligvis ikke i Dag skal komme ind paa. Men derfor betyder Indberetningspligten ikke alene fra disse stakels Menneskers Synspunkt — og jeg havde nær sagt ikke mindst fra de ufødtes Synspunkt i Forbindelse med den Lovgivning, jeg lige har skildret —, men den betyder ogsaa fra Samfundets Synspunkt en forebyggende Lovgivning paa dette Omraade, der vil være af ikke ringe samfundsmæssig Betydning og vil være til Gavn for alle Parter i Samfundet.

Den ærede Ordfører for Venstre dvælede, som naturligt var, ved Socialreformens Forhold imellem Frivillighed og Tvang. Den ærede Ordfører sagde, saa vidt jeg forstod ham, at Socialreformen oprindelig hvilede paa Frivillighed og gav desuden Aldersrente, hvorfor man nu kom ind paa et nyt Princip. Jeg vilde udtrykke det saaledes, hvis jeg skulde udtrykke det saa klart, som det er mig muligt, at det naturligvis var min Mening med denne Frivillighed — og det gav sig ogsaa Udtryk gennem min Formulering af de forskellige Bestemmelser om Præmier o. s. v., i Virkeligheden at øve en Slags kompulsiv Tvang overfor Samfundsbørgerne til at se, at det var en Vej, de nødvendigtvis maatte gaa. Jeg mente ikke, at man med det samme kunde gaa det Skridt videre, som man nu er gaaet gennem Udvalgsarbejdet, og som hvilede paa samme Grundbetragtning, som jeg anlagde. Naar